

Sygn. akt: II K 1016/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Łukowie w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Kełpińska - Piwowarczyk

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zaniewicz

przy udziale Prokuratora: Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 roku sprawy

Z. P., syna W. i J. z domu B., urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 listopada 2014 roku w B. gm. S. woj. (...) w piwnicy pomieszczeń mieszkalnych wyrabiał alkohol etylowy sposobem domowym bez wymaganego wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność w zakresie wyrobu i sprzedawania alkoholu w ten sposób, że sporządził i posiadał 10 litrów destylatu będącego produktem wyjściowym do dalszej produkcji alkoholu etylowego, 9 litrów gotowego alkoholu etylowego, przyrządów w postaci plastikowej beczki z zamontowaną spiralną rurką miedzianą, metalowej beczki z zamontowanymi dwiema elektrycznymi grzałkami

to jest o czyn z art. 12 a pkt 1 Ustawy z dnia 02.03.2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych

orzeka:

I. oskarżonego Z. P. w ramach zarzucanego mu

czynu uznaje za winnego tego, iż w dniu 30 listopada 2014 roku w B. gm. S. woj. (...) w piwnicy pomieszczeń mieszkalnych wyrabiał alkohol etylowy sposobem domowym bez wymaganego wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność w zakresie wyrobu i sprzedawania alkoholu w ten sposób, że sporządził 10 litrów destylatu będącego produktem wyjściowym do dalszej produkcji alkoholu etylowego oraz 9 litrów gotowego alkoholu etylowego za pomocą przyrządów w postaci plastikowej beczki z zamontowaną spiralną rurką miedzianą oraz metalowej beczki z zamontowanymi dwiema elektrycznymi grzałkami to jest popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 12 a pkt 1 ustawy z dnia 02.03.2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i za to na podstawie art. 12 a pkt 1 ustawy z dnia 02.03.2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka;

II. na podstawie art. 14 a ustawy z dnia 02.03.2001 roku o wyrobie alkoholu

etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa bańki metalowej o pojemności 30 l. z deklek i zamontowanymi dwiema grzałkami elektrycznymi, trzech butelek plastikowych: jednej o pojemności 5 l. i dwóch o poj. 2 l. wypełnionych płynem bezbarwnym o zapachu alkoholu, beczki plastikowej koloru niebieskiego z zamontowaną wewnątrz spiralną rurką, gąsiora szklanego o pojemności około 30 l. w metalowym koszku - opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/370/15/P pod poz. 1 – 4;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 603,95 (sześćset trzy 95/100) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty sądowej.

Sygn. akt: II K 1016/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

Z. P., lat 33 zamieszkuje wraz z żoną T. P. i dwójką małoletnich dzieci w miejscowości B. nr 49. Nieruchomość, na której zamieszkują małżonkowie stanowi własność T. P. – przekazaną jej na mocy umowy darowizny w dniu 26 kwietnia 2013 roku.

W dniu 30 listopada 2014 roku służbę obchodową w rejonie podległym KP w S. pełnili funkcjonariusze policji J. S. i J. K..

Około godziny 16.30 otrzymali oni polecenie dyżurnego z KPP w Ł. udania się do miejscowości B. nr 49 (miejsca zamieszkania Z. P.) celem dokonania przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych w związku z podejrzeniem kłusownictwa. Na miejscu funkcjonariusze policji nie zastali Z. P., w domu przebywała jedynie jego żona, będąca wówczas w 7 – miesiącu ciąży i roczny syn stron. W trakcie przeszukania pomieszczeń mieszkalnych w piwnicy domu funkcjonariusze ujawnili należący do oskarżonego sprzęt do produkcji alkoholu sposobem domowym tj. metalową 30 – litrową bańkę z wbudowanymi na stałe dwiema grzałkami elektrycznymi, połączoną ze spiralą miedzianą zanurzoną w ciepłej wodzie w beczce plastikowej o pojemności około 50 l, przy której stał garnek metalowy o pojemności 14 litrów z cieczą bezbarwną o zapachu alkoholu. W pobliżu w/w urządzeń stał gąsior szklany w metalowym koszku po zacierze. W metalowej bańce znajdowała się ciecz o zabarwieniu brunatnym tzw. (zacior) w ilości około 10 litrów. Jak stwierdzili funkcjonariusze, poszczególne elementy, woda w plastikowej beczce były jeszcze ciepłe, co świadczyło o tym, że produkcja alkoholu zakończyła się niedawno.

Wymienione wyżej urządzenia zostały zabezpieczone i zatrzymane. Bezbarwną cieczą o zapachu alkoholu przelano do trzech plastikowych butelek: dwóch o pojemności 2l i jednej 5 - litrowej.

W toku postępowania wywołano opinię z zakresu badań chemicznych, zgodnie z którą ujawniony na miejscu i dostarczony do badań płyn zawierał w swoim składzie chemicznym alkohol etylowy, śladowe ilości octanu etylu i glikolu dimetyloetylenowego oraz liczne komórki drożdży w osadzie i wykazywał cechy półproduktu (zacieru), z którego poprzez destylację można otrzymać płyn o większym stężeniu alkoholu etylowego. Stężenie alkoholu w w/w płynie wynosiło 4 %. Z kolei płyn dostarczony do badań jako płyn nr 2 zgodnie z w/w opinią zawierał w swoim składzie chemicznym alkohol etylowy (główny składnik) oraz niewielkie ilości alkoholi wyższych, tak zwanych fuzli i wykazywał cechy wyrobu spirytusowego otrzymanego w prymitywnym domowym sposobem tak zwanego „samogonu” o stężeniu alkoholu 45 %.

Z. P. był wcześniej karany za czyn z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego Z. P. / k. 17, 56v akt 1Ds. 1770/15/D /, zeznań świadków: J. K. / k. 18, 19, k. 4v (zbiór C), J. S. / k. 19-20, k. 7v (zbiór C) /, protokołu przeszukania / k. 13-15 akt 1 Ds. 1770/15/, protokołu oględzin / k. 16-17 akt 1 Ds. 1770/15/, danych majątkowych / k. 18, 50, 51, 53 akt 1 Ds. 1770/15/, opinii / k. 28-29 akt 1 Ds. 1770/15/, danych o karalności / k. 48-49 akt 1 Ds. 1770/15/, tablicy pogładowej Nr 1 / k. 19 akt 1 Ds. 1770/15 /, kserokopii aktu notarialnego / k. 10-13/.

Oskarżony Z. P. podczas przesłuchania w postępowaniu

przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchany w toku postępowania sądowego oskarżony ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i odmówił składania wyjaśnień. Odpowiadając na pytania obrońcy wyjaśnił, iż przedmioty, o których mowa w zarzucie nie są jego własnością, a nieruchomości, na której je znaleziono należy do jego żony. Podniósł, iż nie będzie wskazywał, do kogo należą te przedmioty, bo może to być dla niego osoba najbliższa. Dodał, iż w okresie, którego dotyczy zarzut miało się mu narodzić dziecko i miały być chrzciny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego Z. P., w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu na wiarę nie zasługują, stanowią jedynie w ocenie Sądu wyraz przyjętej przez niego linii obrony, nie zaś odzwierciedlenie rzeczywistego przebiegu wydarzeń. W szczególności podnoszona przez oskarżonego okoliczność, iż nieruchomości, na której znaleziono zatrzymane urządzenia służące do wyrobu alkoholu nie stanowi jego własności, ale własność jego żony nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i z pewnością nie może ekskulpować go od popełnienia zarzucanego mu czynu, nie wyklucza bowiem wcale, iż zatrzymane w sprawie urządzenia stanowiły jego własność i to on zajmował się wytwarzaniem alkoholu. Wniosek ten w ocenie Sądu jest tym bardziej uprawniony, iż jak wynika z akt sprawy na przedmiotowej nieruchomości zamieszkiwał wyłącznie oskarżony wraz z rodziną, nikt inny tam nie przebywał, trudno zaś wyobrazić sobie, iż „produkcją” alkoholu zajmowała się jego żona, będąc w okresie zarzutu w 7 – miesiącu ciąży.

Podkreślić co prawda należy, iż w przedmiotowej sprawie brak naocznych świadków, którzy mogliby potwierdzić, iż zatrzymane urządzenia stanowiły własność oskarżonego i to on faktycznie zajmował się w warunkach domowych produkcją alkoholu.

Osoby bowiem, które z pewnością miałyby bezpośrednią wiedzę o zachowaniu sprawcy w tym względzie tj. żona oskarżonego T. P. oraz jego teściowa J. C. skorzystały z prawa do odmowy składania zeznań. W ocenie Sądu jednak nawet zawężony w ten sposób materiał dowodowy w sposób niewątpliwy dowodzi sprawstwa Z. P. w zakresie zarzucanego mu czynu.

Niewątpliwe bowiem w dniu zarzutu na posesji zamieszkałej przez oskarżonego doszło do przeszukania przeprowadzonego przez funkcjonariuszy policji z KP w S., w związku z podejrzeniem kłusownictwa. Na okoliczność tę zostali przesłuchani w charakterze świadków przeprowadzający w/w czynność J. K. oraz J. S.. Z ich zeznań wynika zaś, iż w chwili przyjazdu na posesję oskarżonego Z. P. nie było w domu. Będąca zaś na miejscu jego żona T. P. udostępniła funkcjonariuszom pomieszczenia mieszkalne i gospodarcze umożliwiając przeszukanie. Jak podkreślili funkcjonariusze, z uwagi na fakt, iż źle ona się poczuła (była w ciąży) poprosiła o przyjazd swojej matki J. C., która w niedługim czasie przybyła na miejsce. Jak zeznali J. S. i J. K., w czasie przeszukania w piwnicy, pod pomieszczeniami mieszkalnymi ujawniono sprzęt do produkcji alkoholu sposobem domowym tj. metalową bańkę 30 – litrową z wbudowanymi na stałe dwoma grzałkami elektrycznymi, połączoną ze spiralą miedzianą zanurzoną w ciepłej wodzie w beczce plastikowej o pojemności około 50 l, przy której stał garnek metalowy o pojemności 14 litrów z cieczą bezbarwną o zapachu alkoholu. W pobliżu w/w urządzeń stał gąsior szklany w metalowym koszku po zacierze. W metalowej bańce znajdowała się ciecz o zabarwieniu brązowym tzw. (zacier) w ilości około 10 litrów. Jak podkreślili świadkowie wszystko było jeszcze „cieple” i wskazywało na to, że produkcja alkoholu zakończyła się niedawno. Nadto, co istotne w przedmiotowej sprawie obaj funkcjonariusze policji konsekwentnie i spójnie w toku całego postępowania twierdzili, iż żona oskarżonego kilkakrotnie w ich obecności oświadczyła, iż ujawnione przedmioty należą do jej męża Z. P.. Nadto J. S. zeznał, iż powyższą okoliczność potwierdziła także teściowa oskarżonego J. C., która nawet dodała, iż „mówiła oskarżonemu, że kiedyś się z tym wkopie”.

Zeznania funkcjonariuszy Policji potwierdzają zatem, iż ujawniony na posesji sprzęt do produkcji alkoholu należał do oskarżonego i on sam zajmował się jego wytwarzaniem. Zaznaczyć przy tym należy, iż w/w świadkowie będący funkcjonariuszami policji zetknęli się ze sprawą w ramach swoich zawodowych czynności i w żaden inny sposób nie są w nią zaangażowani, co przekonuje o wiarygodności ich zeznań, które przy tym są logiczne, spójne i na miarę zapamiętanych faktów szczegółowe.

Nadto istotnym w sprawie dowodem jest wywołana w sprawie opinia z zakresu badań chemicznych, z której jednoznacznie wynika, iż dostarczony do badań a ujawniony na posesji zamieszkałej przez oskarżonego płyn oznaczony nr 1 zawiera w swoim składzie chemicznym alkohol etylowy, śladowe ilości octanu etylu i glikolu dimetyloetylenowego oraz liczne komórki drożdży w osadzie i wykazuje cechy półproduktu (zacieru), z którego poprzez destylację można otrzymać płyn o większym stężeniu alkoholu etylowego. Zgodnie z opinią stężenie alkoholu w w/w płynie wynosi 4%. Z kolei płyn dostarczony do badań jako płyn nr 2 - jak orzekł biegły - zawiera w swoim składzie chemicznym alkohol etylowy (główny składnik) oraz niewielkie ilości alkoholi wyższych, tak zwanych fuzli i wykazuje cechy wyrobu spirytusowego otrzymanego w prymitywnym domowym sposobem tak zwanego „samogonu” o stężeniu alkoholu 45%.

Sąd obdarzył wiarą w opinię i nie miał co do niej żadnych zastrzeżeń. Została ona sporządzona fachowo i rzetelnie, przez uprawnioną do tego osobę, w przewidzianej formie, a żadna ze stron postępowania nie zgłaszała co do niej merytorycznych zastrzeżeń. Wobec powyższego nie ma w ocenie Sądu podstaw od kwestionowania wiarygodności tego dowodu i można na jego podstawie ustalić stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Sąd uznał także za wiarygodne zebrane w sprawie dowody w postaci protokołów przeszukania i oględzin rzeczy, dokumentacji fotograficznej, które zostały sporządzone przez powołane do tego osoby w przewidzianej formie, a żadna ze stron postępowania nie zgłaszała co do nich merytorycznych zastrzeżeń.

Mając na uwadze wyżej wskazaną analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał, iż Z. P. rzeczywiście dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 12 a ust. 1 ustawy z dnia 02 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych tj. tego że dnia 30 listopada 2014 roku w B. gm. S. woj. (...) w piwnicy pomieszczeń mieszkalnych wyrabiał alkohol etylowy sposobem domowym bez wymaganego wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność w zakresie wyrobu i sprzedawania alkoholu w ten sposób, że sporządził 10 litrów destylatu będącego produktem wyjściowym do dalszej produkcji alkoholu etylowego oraz 9 litrów gotowego alkoholu etylowego za pomocą przyrządów w postaci plastikowej beczki z zamontowaną spiralną rurką miedzianą oraz metalowej beczki z zamontowanymi dwiema elektrycznymi grzałkami.

W ocenie Sądu Rejonowego przypisanie popełnienia Z. P. czynu w opisanej powyżej postaci wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenionego zgodnie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd dzieląc w pełni kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu, zmodyfikował jedynie jego opis poprzez wyeliminowanie stwierdzenia, iż oskarżony „posiadał” sporządzony przez siebie gotowy alkohol etylowy wobec faktu, iż do znamion w/w przestępstwa należy „wyrabianie” alkoholu etylowego sposobem domowym, nie zaś jego posiadanie.

Podkreślić przy tym należy, iż Sąd Rejonowy miał świadomość tego, iż szczególnie w doktrynie istnieją rozbieżności co do tego, czy na gruncie powołanej wyżej ustawy z dnia 02 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych penalizowana jest produkcja alkoholu na własny użytek. Sąd Rejonowy podzielił jednakże w tym względzie stanowisko Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 30 listopada 2004 roku w sprawie I KZP 23/04, OSNKW 2004/11-12/100 stwierdził iż „znamiona przestępstwa określonego w art. 12 a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych wypełnia również wyrabianie alkoholu etylowego na własny użytek”. Sąd orzekający podzielił przy tym w całości przytoczoną w w/w orzeczeniu argumentację.

Sąd Najwyższy podstawę do wyprowadzenia zacytowanej wyżej tezy wywiódł przede wszystkim z analizy warstwy tekstowej w/w ustawy, zwracając przede wszystkim uwagę na użyty w art. 12 a ust. 1 ustawy w brzmieniu przed 21 sierpnia 2004 roku zwrot „bez wymaganego zezwolenia” (obecnie bez wymaganego wpisu do rejestrów). Jak podkreślił Sąd Najwyższy o obowiązku uzyskiwania zezwoleń na produkcję alkoholu (obecnie wpisu do rejestru) i trybie ich uzyskiwania mówią przepisy art. 1-7 ustawy, przepisy te zaś odnoszą się do produkcji alkoholu w ramach działalności gospodarczej, nie wspominają natomiast o zezwoleniach na produkcję alkoholu etylowego poza

działalnością gospodarczą, a więc przez osobę niebędącą przedsiębiorcą, w tym również o zezwoleniach na produkcję na własny użytek. A zatem skoro ustawa nie przewiduje wydawania zezwoleń (wpisu do rejestru) na produkcję alkoholu etylowego poza działalnością gospodarczą, to produkcja taka m.in. produkcja na własne potrzeby, nigdy nie może być zdaniem Sądu Najwyższego w związku z treścią art. 12 a ust. 1 legalna.

Nadto zdaniem Sądu Najwyższego argumentem opowiadającym się za karalnością produkcji alkoholu na własny użytek – jest istnienie w ustawie art. 14, który stanowi, iż „jeżeli z popełnienia przestępstw określonych w art. 12, art. 12 a lub w art. 13 sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. Przepis ten ustanawiający zatem typ kwalifikowany przestępstw z art. 12, art. 12 a oraz z art. 13 oparty na elemencie uczynienia sobie przez sprawcę z ich popełniania stałego źródła dochodu, byłby zdaniem Sądu Najwyższego zdecydowanie „ciałem obcym” w regulacji ograniczającej karalność produkcji alkoholu bez wymaganego zezwolenia do produkcji w ramach działalności gospodarczej, która przecież ze swej natury nastawiona jest na stały dochód.

Nadto na potwierdzenie swego stanowiska Sąd Najwyższy odwołał się także do wykładni historycznej i wieloletniego zakazu produkcji alkoholu etylowego bez zezwolenia, również na własne potrzeby, połączonego z niepodważalnym ani w literaturze przedmiotu, ani w publicystyce przekonaniem o racjonalności takiego zakazu.

Reasumując powyższe podkreślić należy, iż dokładna analiza ustawy z dnia 02 marca 2001 roku prowadzi do wniosku, że oczywistą intencją ustawodawcy było, aby wytwarzaniem alkoholu etylowego mógł zajmować się tylko przedsiębiorca w ramach działalności gospodarczej. Tylko bowiem taki podmiot mający odpowiednie urządzenia może uzyskać wpis do rejestru. Wobec powyższego każda inna osoba, także wytwarzająca alkohol etylowany na własne potrzeby do celów konsumpcyjnych niejako z definicji jest działającą „bez wymaganego wpisu do rejestru” czyli sprawcą przestępstwa z art. 12 a ustawy z dnia 02 marca 2001 roku.

Uznając zatem winę oskarżonego podkreślić należy, iż Z. P. jest osobą dorosłą, od lat funkcjonującą w społeczeństwie, a zatem przedmiotowego czynu dokonał z pełną świadomością przekroczenia zasad porządku prawnego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uwzględnił przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, który z pewnością przekroczył stopień wyższy niż znikomy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego. Podkreślić bowiem należy, iż niewątpliwie alkohol etylowy wytwarzany w warunkach domowych jest bardziej szkodliwy niż produkowany przez przedsiębiorcę mającego odpowiednie urządzenia. U oskarżonego ujawniono 9 litrów alkoholu etylowego, a w kontekście mających nastąpić w niedługim czasie chrzcin dziecka oskarżonego oczywiste jest, iż alkohol ten był przeznaczony nie tylko dla niego, ale też dla jego rodziny, znajomych, kolegów. Podkreślić przy tym należy, iż oskarżony planował dalszą „produkcję” alkoholu, o czym świadczy nadto ujawnione na miejscu zdarzenia 10 litrów destylatu będącego produktem wyjściowym do dalszej produkcji alkoholu. Nadto okolicznością obciążającą jest niewątpliwie fakt uprzedniej karalności oskarżonego.

Z okoliczności łagodzących wymiar kary zaznaczyć jedynie należy ustabilizowany tryb życia - skazany pracuje zawodowo, utrzymuje rodzinę - żonę i dwoje dzieci.

Mając powyższe na uwadze oraz wyważając okoliczności zarówno obciążające, jak i łagodzące w stosunku do oskarżonego Sąd uznał, iż nie jest zasadne i celowe w przedmiotowej sprawie orzekanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i wymierzył mu za popełniony przez niego czyn karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych po 20 zł. każda stawka, uznając, iż będzie to wystarczające dla osiągnięcia względem oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Jednocześnie podkreślić należy, iż wobec uzyskiwania stałego dochodu oskarżony będzie niewątpliwie w stanie tak orzeczona karę grzywny uiścić.

Tak ukształtowane orzeczenie o karze nie jest zadaniem Sądu wygórowane, jest adekwatne do winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Powinno też oddziaływać na niego wychowawczo i zapobiegawczo. Kara orzeczona

wobec oskarżonego powinna też wpłynąć na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa poprzez wyrażenie jej orzeczeniem dezaprobaty dla zachowań, jakich dopuścił się oskarżony w niniejszej sprawie.

Z uwagi na treść art. 14 a ustawy z dnia 02 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci bańki metalowej o pojemności 30 l. z deklek i zamontowanymi dwiema grzałkami elektrycznymi, trzech butelek plastikowych: jednej o pojemności 5 l. i dwóch o poj. 2 l. wypełnionych płynem bezbarwnym o zapachu alkoholu, beczki plastikowej koloru niebieskiego z zamontowaną wewnątrz spiralną rurką, gąsiora szklanego o pojemności około 30 l. w metalowym koszcie - opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/370/15/P pod poz. 1 – 4.

Ponadto, Sąd miał obowiązek wydać rozstrzygnięcie odnośnie kosztów sądowych. Mając na uwadze sytuację materialną Z. P., który ma stałe dochody Sąd zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w pełnej wysokości, a mianowicie kwotę 483,95 złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków oraz kwotę 120 złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie opłaty, ustalając tę ostatnią wielkość w oparciu o art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.).

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.